УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА ✦ SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 70. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, THURSDAY, APRIL 17, 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, ЧЕТВЕР, 17-го КВІТНЯ 1969 No. 70. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 16 квітня 1969

В АМЕРИЦІ

АСТРОНАВТ НІЛ АРМСТРОНҐ БУДЕ ПЕРШОЮ в світі людиною, нога якої стане на Місяці. Він буде комендантом космічного корабля Аполло 11, який в неділю по полудні 20-го липня ц. р. прилетить на Місяць. Армстронґ — це цивільний астронавт. З ним полетить ще полковник летунства Едвін Е. Олдрін. Кілька мінут після того, як Армстронґ стане на Місяці, до нього зійде з місячного модуля астронавт Олдрін. Вони мають бути на Місяці 2 години і 40 мінут. Армстронґ має взяти „землю" з Місяця і передати її Олдрінові. Відпочивши в модулі, обидва астронавти мають взяти більше ґрунту з Місяця, пустити в рух радіо та телевізійні апарати та пробувати ходити по Місяці, де вагомість становить одну шосту вагомости Землі. Відпочивши в кабіні, астронавти мають за допомогою ракети „вистрелити себе вгору на висоту 70 миль до матірного корабля Аполло 11".

КОНҐРЕСМЕН РОДЖЕРС МОРТОН СТАВ головою Республіканського Крайового Комітету, перейнявши цей пост від Рея С. Блісса, який очолював республіканську організацію впродовж чотирьох років. Конґресмен Мортон заповів, що він на становищі голови Комітету буде вмішуватися до партійної політики, і в першу чергу буде підтримувати президента Ніксона в його пляні обороняти ЗСА за допомогою далекосяжних ракет, так званої програми „Сейфґард". Блісс, бувши головою партійного Комітету, займався тільки організаційними справами і не вмішувався до політики, в якій деколи члени партії розходяться, як це є тепер в справі ракетної оборони. Мортон обіцяє здобути більше негритянських голосів в найближчих виборах.

СЕНАТОРИ ПРОТИ „ПОЛІТИКИ" при вирішуванні справи протиракетних ракет „Сейфґард". Провідник демократичної більшости в Сенаті сенатор Майк Менсфілд із Монтани заявив у Сенаті, що він чув про те, що дехто хоче для політичних причин використати справу протиракетної оборони на те, щоб поборювати республіканський Уряд. На думку сенатора Менсфілда це не сміє статися, бо оборонні проблеми треба вирішувати на основі фаховости та користи для цієї країні, відкинувши політичні цілі обидвох партій. Подібне становище зайняв до цієї справи і сенатор республіканець із Кентаки Шерман Купер. Менсфілд заявив, що „справа оборонних ракет не є ані республіканською ані демократичною, тільки американською, понадпартійною". Сенатор Купер вповні підтримує сен. Менсфілда.

ЧИСЛО ПРОДАНИХ АВТ В ПЕРШІЙ ДЕКАДІ квітня збільшилося на 6 відсотків в порівнянні з тим самим часом в 1968 році. Від 1-го до 10-го квітня ц. р. чотири великі автомобільні фірми продали 229,655 авт, а в 1968 році — 217,387. Цьогорічне число проданих авт в квітні є найбільше після 1965-го року, коли в квітні продали були 246,321 авто. Фірма Дженерал Моторс збільшила число проданих авт на 6 відсотків, Форд та Амерікен Моторн на 1 відсоток, Крайслер на 11 відсотків. Число проданих авт свідчить про це, що економіка ЗСА не зменшує темпу свого збільшення.

У СВІТІ

У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ ЗАГОСТРИВСЯ конфлікт між соціялістичним урядом прем'єра Гаролда Вільсона і робітничими спілками, які є базою Партії Праці. Причиною нового конфлікту — плян уряду перевести закон проти так званих диких страйків, що підкопують економіку держави. Робітничі спілки стояли завжди і далі стоять на принциповому становищі — повної свободи для робітництва в боротьбі за покращання умовин праці. Конфлікт такий гострий, що не виключають упадку уряду Вільсона з тієї причини.

АПОСТОЛЬСЬКА СТОЛИЦЯ ПРИГОТОВЛЯЄ радикальну зміну становища супроти жидів: 20 духовників і монахинь нараджувались під покровом ватиканського Секретаріяту для Християнської Єдности й виготовили меморандум, який — за твердженням преси поручає зайняти позитивне становище супроти мойсеєвого віровизнання, як того, що признає одного Бога, — незалежно від відношення супроти Христа й християнізму.

ЙОРДАНСЬКИЙ КОРОЛЬ ГУССЕЙН ПЕРЕВІВ у Ню Йорку наради з кожним із чотирьох амбасадорів в Об'єднаних Націях, які стараються узгіднити становище супроти замирення між Ізраїлем і арабами. Ті 4 амбасадори — Чарлз Йост від ЗСА, Яков Малік від СССР, лорд Карадон від Британії і Арман Берар від Франції відбули вже третю з черги зустріч у цій справі, цим разом в помешканні Армана Берара. Хід і вислід тих їхніх нарад строго засекречені.

ІЗРАЇЛЬ І ЄГИПЕТ ОБМІНЯЛИСЬ знову гарматнім і скорострільним вогнем почерез Суезький канал та двобоями їхніх літаків. Ізраїль твердить, що збито один єгипетський літак. Як звичайно, кожна з тих двох сторін обвинувачує другу сторону у спровокуванні зудару.

У ФРАНЦІЇ СКОРОТЯТЬ військову службу від 16-ох місяців до одного року, при чому ту обов'язкову службу відбуватимуть юнаки поміж їхніми середніми і високими студіями. Загально вважають, що французький уряд проголосив ту реформу, щоб приєднати маси виборців для референдуму над зміною конституції і внутрішньо - адміністраційного устрою: той референдум відбудеться 27 квітня ц. р. За проголошеною військовою реформою — переводитимуть рекрутацію юнаків, що скінчили 18 років життя, та вперше в історії Франції допустять до військової служби також жінок.

ПОЛЬСЬКИЙ ДИПЛОМАТ - ЖУРНАЛІСТ ЗБІҐНЄВ БИРСЬКИЙ ВИБРАВ свободу: він був польським віцеконсулем в Чикаґо, опісля консулем в Дітройті, але в ході останніх „чисток" — польський уряд відкликав його з тих становищ. Бирський все ж прибув до Америки й тут зголосив просьбу на уділення йому права азилю. Він заявив, що мав вже давно сумніви щодо правильности комунізму, а остаточно відпекався його після інвазії СССР до Чехо-Словаччини, у чому взяли участь і польські війська.

У МІЛЯНІ В ІТАЛІЇ 2.000 ПОЛІЦІЯНТІВ БОРОЛИСЯ проти одної тисячі збунтованих в'язнів у мурах в'язниці та кількасот „лівих", які влаштували назовні в'язниці бурхливу демонстрацію, що підтримувала вимоги в'язнів. Остаточно бунт здавлено і демонстрантів розігнано, але внутрішнє влаштування в'язниці було настільки поруйноване, що більшість в'язнів треба було перенести до інших в'язниць. Було багато поранених з обох сторін, але ніхто не згинув.

Ніксон обіцяє, що справи Латинської Америки будуть вирішені в першу чергу

Президент Ніксон промовляє в залі Організації Американських Держав до представників 21-ої латинської держави з приводу 21-ої річниці заснування цієї Організації.

Вашингтон. — Президент Ніксон, промовляючи в 21-шу річницю заснування Організації Американських Держав, заявив, що проблеми Латинської Америки мають першенство і будуть вирішувані перед іншими справами. Ніксон обіцяв, що ці проблеми будуть вирішувані „відкритими очима, відкритими вухами, ясною думкою та щирим серцем". Ніксон промовляв в будинку Панамериканської Унії перед представниками 22-ох ОАДержав. Він назвав Союз для Поступу „великою концепцією". Цей Союз засновано в 1961-му році, за часів президента Кеннеді, і досі на нього видали ЗСА один більйон долярів. Президент підкреслив, що країни Латинської Америки мають дуже слабі економіки, нижчі, як в некомуністичних азійських країнах, і нижчі як в комуністичних державах Східньої Европи. Економіка в латинських державах збільшується річно на менше як на два відсотки, а в некомуністичних державах в Азії це збільшення виносить від 2-ох до 4-ох відсотків. Ніксон заявив, що треба „нової політики і нової програми" для допомоги Латинській Америці. Президент згадав, що губернатор Нелсон Рокефеллер поїде до країн Латинської Америки, щоб вивчити на місцях цю проблему.

Президент хвалить акванавтів, які жили два місяці на дні океану

Вігайв Кав, Ст. Джан, Дівочі острови. — Президент Ніксон вислав 15-го квітня депешу до чотирьох акванавтів, які з успіхом перебули на дні океану повних 60 днів та, перебувши 20 годин в окремій кімнаті, щоб призвичаїтися до наземного тиснення повітра, вийшли „на волю" й зустрінулися зі своїми родинами. Президент Р. Ніксон в депеші хвалить новий рекорд американських акванавтів, які мають подібні осяги, як американські астронавти в космосі. Секретар внутрішніх справ Волтер Дж. Гіккел заявив, що успіхи американських акванавтів можуть бути вступом до того, що на дні океанів може колись будуть будувати „цілі нові міста". Дружина одного з акванавтів пані Темсін Менкел сказала, що з нетерпеливістю чекала два місяці на це, щоб побачити свого чоловіка Конрада Менкена. Містер Менкен — це океанограф із Бюра Торговельного Рибальства, який був командантом акванавтів під час їхнього життя на дні океану. Інші акванавти: Ричард А. Воллер, Едвард Кліфтон — геолог і Джан Ван Дервокер — біолог із Бюра Рибальства. Д-р Джеймс Міллер заявив, що акванавти почуваються добре і не нарікають на своє здоров'я після 60 денного побуту на дні океану.

Міллс узалежнює схвалення більшого надподатку від дальшого зменшення бюджету

Вашингтон. — Голова Палатної Комісії Способів і Засобів конґресмен демократ Вілбур Д. Міллс заявив, що Конґрес схвалить тоді збільшений прибутковий надподаток, який вигасає 30-го червня 1969, коли президент Ніксон запропонує дальше зменшення федерального бюджету на $5 більйонів. Цю заяву склав Міллс 15-го квітня, а Президент повідомив 14-го квітня, що зменшує федеральний бюджет на $4 більйони, з чого $1.1 більйона з оборонного бюджету, а $2.9 більйона з видатків на внутрішні потреби. Подібне домагання висловив і провідний член Сенатської Фінансової Комісії сенатор республіканець з Делевару Джан Дж. Вілліямс. Конґрес критично поставився до змін, які запропонував Ніксон в проєкті бюджету, що його предложив був президент Джансон в січні цього року. Ліберальні члени Конґресу не вдоволені з того, що Ніксон зменшив видатки на внутрішні потреби. Сенатор республіканець Джекоб К. Джевітс із Ню Йорку нарікає на те, що Президент хоче зменшити видатки на Департамент Здоров'я, Освіти й Добродійности. Консервативні члени Конґресу не вдоволені з того, що Уряд хоче продовжити важність збільшеного прибуткового надподатку ще на один рік. Уряд не зможе зменшити бюджет на дальших $5 більйонів, як цього бажає конґресмен Міллс, тому передбачені довгі торги між Конґресом і Білим Домом в справі висоти федерального податку.

Комуністи з Північної Кореї збили літак ЗСА — залога пропала

Вашингтон. Північно-корейський уряд проголосив комунікат, за яким два його літаки совєтського типу МИҐ перехопили буцім-то „глибоко над північно-корейською територією" американський розвідчий літак і збили його „одним пострілом". З американського боку ствержено тільки, що біля північно - корейського узбережжя пропав чотиромоторовий літак „ЕС-121" з 31-членною залогою. Той літак вилетів був з американської бази в Атсуґі в Японії. Такі розвідчі лети постійно відбуваються на Далекому Сході з ціллю перехоплювати радіо-телефонічні розмови й накази з Північної Кореї. Літак мав наказ не наближуватися до Північної Кореї ближче, як за 50 миль. Ця подія сталася — згідно з північно-корейським твердженням — в минулий вівторок 15 квітня о год. 1.50 після півночі корейського часу (в понеділок 11.50 перед північчю східньо-американського часу). Американські, японські й південно-корейські літаки почали розшукувати можливих заціліліх членів залоги, — один американський літак скерував теж на місце тієї події два совєтські кораблі. Американський уряд звернувся офіційно до Совєтського Союзу, Японії й Південної Кореї за допомогою у розшуках. Голова приватної американської організації „Комітет, що пам'ятає Пуебло", духовник Пол Ліндстром з Проспектс Гайтс в стейті Іллиной, який відіграв деяку позитивну ролю у заходах за звільнення 82-членної залоги схопленого північними корейцями американського корабля „Пуебло", — заявив, що він дістав вістку „від одного прихильного нам уряду", що північно-корейські комуністи врятували й взяли в полон 7-ох летунів з того збитого американського літака. Асистент Президента для справ безпеки Генрі Кіссінґер перший збудив Президента вночі з вівтірка на середу й повідомив його про ту подію. Президент нараджувався з державним секретарем Вілліямом Роджерсом і секретарем оборони Мелвіном Лердом, але ще не прийняв ніякого іншого рішення в цій справі, як те, що треба підождати на докладні відомості про ту подію. Ця справа буде предметом розгляду на Раді Безпеки у середу 16 квітня. Лідер республіканської меншости в Сенаті, сен. Еверетт Дірксен, покликавшись на свою розмову з Президентом, заявив, що спершу треба вжити дипломатичних заходів поки будуть вжиті заходи військової натури. У Конґресі велике обурення з приводу того нового піратського акту комуністів.

Лідер чеських лібералів признає помилки своїх однодумців

Прага. — Йозеф Смрковський, лідер чеських лібералів, спершу голова тепер заступник голови чесько-словацького парляменту, признав у своїй статті оприлюдненій в партійному органі „Руде Право", що він ужив незручних висловів, за які опісля натаврувала його партійна Президія, та що він помилявся, недоцінивши загрози збоку „екстремістів з правого крила". За чеською комуністичною фразеологією — „правокрильними екстремістами" є ліберали, які вимагають демократизації режиму, а „скрайніми лівими" є „сектанти", себто сталіністи. Смрковський вказав на протисовєтську демонстрацію на вулицях Праги й інших міст в ЧССР з 28 березня ц. р., як на доказ, що „праві екстремісти" порушили суверенні інтереси держави" і тому виправдали потребу вжити проти них „енерґійних заходів". За коментарями західніх кореспондентів у Празі — те своєрідне каяття Смрковського не врятує його від „чистки", себто втрати його позиції у верхівці чеської комуністичної партії. Цю справу вирішить засідання Центрального Комітету чеської компартії скликане на четвер 17 ц. м. Москва віддавна домагалася викинути Смрковського з партійної Президії та Центрального Комітету, — в обороні того діяча заявились були робітничі і студентські спілки, але тепер, мабуть, вони будуть безсильні супроти диктату Москви, яка шантажує чехів погрозами нової інвазії.

198 комуністів згинуло в одній атаці у В'єтнамі

Сайґон. — Два курені реґулярної північно-в'єтнамської армії, себто 1.000 вояків заатакували у вівторок 15 квітня ц. р. американський укріплений військовий табір за дві милі від кордонів Камбоджи і за 23 милі на північний захід від Сайґону. Битва тривала дві години, після чого комуністи завернули на територію Камбоджи, залишивши на бойовищі 198 вбитих і багато своєї зброї. По американському боці було 13 вбитих. Хоча в американських офіційних комунікатах не говориться одверто, що В'єтконґ і північно-в'єтнамська армія мають свої постійні запільні й випадові бази на території „невтральної" Камбоджи, проте це загально відомий факт, що його перестав вже заперечувати навіть голова Камбоджи, князь Нородом Шіганук. Ця битва була одною важливішою воєнною подією у В'єтнамі за останніх 24 годин.

Комуністична партія Канади заявила про свою тотальну вірність Москві

Торонто. — На закінчення з'їзду комуністичної партії Канади були схвалені резолюції з привітом ЦК КПСС та вихвалянням Москви, як головної провідної комуністичної сили у світі. В резолюціях сказано, що канадійські комуністи домагаються скликання в Москві світової комуністичної наради для „вироблення спільної позиції в основних питаннях боротьби проти імперіялізму, координації нашої світової стратегії і тактики". В резолюціях схвалюється окупацію Чехо - Словаччини російськими та ін. військами Варшавського пакту. Московський кореспондент ТАСС Нікітін передав для совєтської преси з Торонта вістку про наслідку з'їзду комуністичної партії Канади з підкресленням, що на з'їзді були „засуджені ультраліві троцкістські та Маоїстські угрупування — розкольницькі і авантюристичні елементи". В резолюції поставлено вимогу до уряду Канада, щоб він провадив „справді незалежну політику, яка означає вихід з аґресивного союзу; НАТО".

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ВІДЗНАЧАЮТЬ 20-РІЧЧЯ ДІЯЛЬНОСТИ ЛІГИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Торонто. — В біжучому році Ліга Визволення України завершує 20 років свого існування і праці. Ця ювілейна дата буде відмічена на XI-тій Крайовій Конференції ЛВУ, що відбудеться в Торонті, в Українському Домі при вул. Крісті ч. 83-85, в днях 26 і 27 квітня. У суботу відбудуться дві Пленарні Сесії, включно з доповідями: ред. В. Солонинки „Перспективи Визвольної боротьби в Україні" та ред. І. Вараниці „Наші завдання, обов'язки і можливості в Зах. світі". Того ж вечора бенкет і вечорниці. У неділю 27 квітня на третій Пленарній Сесії буде вибір нових керівних органів Ліги Визволення України і схвалення Резолюцій. Окремо в неділю в Українському Домі на вул. Крісті відбудеться Сесія Об'єднання Жінок ЛВУ, включно з панелем на тему „Жінка в родині, в нашій організації і в громаді". Головою Правління Ліги Визволення України є д-р Р. Малащук, головою Правління ОЖ ЛВУ є п-і Марія Солонинка.

„НОВИЙ ТЕАТР" ВИСТУПИТЬ В ЗАЛІ УНДОМУ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — „Новий Театрр" у суботу 19 квітня, в залі Українського Народного Дому при 142 друга евеню виставить прем'єру драми В. Бойчука під наг. „Голод". Беруть участь: Л. Кукрицька, О. Кириченко, І. Шуган, Р. Шуган, В. Лисяк, В. Королик, Д. Серне. Світло — С. Новицький, костюми Н. Шмігель. Всі місця у залі в одній ціні — 7 дол. 50 центів. Після дійства, як повідомлено в рекламці, відбудеться зустріч з любителями театру.

ВОЛОДИМИР ЛУЦІВ ВИСТУПИТЬ В ЛМКЛЮБІ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Відомий співак - бандурист Володимир Луців із Англії, який продовжує серію концертів в Америці, виступить у п'ятницю 18 квітня, о 8-ій г. вечора в залі Літературно-Мистецького Клюбу на 2-ій евеню. Концерт складатиметься з двох частин: в супроводі бандури та з фортеп'яновим супроводом акомпаніяторки - піяністки Кали Чічки-Андрієнко. Вперше будуть виконані кілька історичних українських дум з часів Козаччини.

ДОПОВІДЬ ПРОФ. ЧАПЛЕНКА ПРО НАЗВИ ДНІПРОВИХ ПОРОГІВ

Мовознавча Комісія НТШ влаштовує в суботу, 19 квітня ц. р. в годині 5-ій по полудні, в залі НТШ, 302 Вест 13 вулиця в Ню Йорку — Наукову Конференцію, яку відкриє голова Комісії проф. д-р П. Ковалів. Доповідь про „Назви Дніпрових порогів" виголосить проф. В. Чапленко. Доповідь є призначена для членів НТШ і ширшого загалу громадянства.

Радіо „Свобода" передало в Україну листа молоді Дніпропетровщини

Мюнхен. — Радіо „Свобода" українською мовою передало в березні скорочений текст листа української творчої молоді з Дніпропетровського до голови так зв. „Ради міністрів УССР", В. Щербицького, ідеолога з ЦК КП УССР Ф. Овчаренка та секретаря Спілки Письменників УССР Дмитра Павличка. Зазначивши, що „як і кожний документ з Української ССР, так і згаданий лист не є віддзеркаленням чи напрямним Радіо „Свобода", радіо передало уривки листа, в яких українська молодь викриває русифікаційну політику Москви в Україні. У тій радіопрограмі були зацитовані й такі уривки листа, як „Шановні товариші, поясніть, будь ласка, нам, про яку „национапистическую опасность" базікають свідомі й несвідомі „друзі" українського народу? Хто дав їм право топтатись брудним русифікаторським чоботом по національній гідності українського народу?" Ще 11-го лютого ц. р. українська редакція Радіо „Свобода" передала в Україну переказ змісту статті в лондонському „Таймсі" про документи Вячеслава Чорновола, що вийшли книжкою в англійською перекладі в американському видавництві в Ню Йорку. Текст обох радіопрограм був опублікований у нюйоркському інформативному виданні українською мовою під наг. „Інформатор" ч. 6 з березня 1969 р., що виходить при Комітеті Радіо „Свобода"'.

Полк. Володимир Кедровський видав книгу спогадів про 1917 рік

Вінніпеґ. — Виданням Видавничої Спілки Тризуб появилася тут п.н. „1917 рік" велика 526-сторінкова книга спогадів видатного українського військового і громадського діяча полковника Володимира Кедровського, кол. члена Українського Військового Генерального Комітету і товариша Секретаря Військових Справ у часі Української Центральної Ради. Книга становить тільки перший том цих спогадів й охоплює час від березня до вересня 1917 року. Написана книга полк. В. Кедровського на основі авторових вражень, спогадів, як також збережених і зібраних ним матеріялів і документів до історії визвольної боротьби України. В першій частині своїх спогадів автор оповідає про своє перебування у Кавказькій Туземній Дивізії і потім у революційному Києві, Херсоні й Одесі і далі про Другий Всеукраїнський Військовий З'їзд у Києві і про проголошення Першого Універсалу Української Центральної Ради. В другій частині насвітлений перший період праці Військового Генерального Комітету і події зв'язані з українізацією російської армії та із творенням перших українських збройних формацій, в тому числі полку ім. гетьмана Павла Полуботка і Богданівського полку. Третя остання частина спогадів стосується переговорів Центральної Ради з Тимчасовим Урядом і командуванням російськими арміями і закінчується розповіддю про Всеросійську Демократичну Нараду, що відбулася увересні 1917 року. Крім виданої тепер книги „1917 рік" полк. Володимир Кедровський є автором низки мемуарів, друкованих окремими книжками або по журналах і газетах, також у „Свободі". В 1917-18 роках він, як член Української Партії Соціялістів Революціонерів, був також членом Центральної Ради, літом 1919 року головним державним інспектором Армії УНР і з осени 1919 р. до 1921 року послом УНР в Латвії, Естонії і Фінляндії. На еміграції у ЗСА з 1923 року він був якийсь час редактором „Свободи" і донедавна шефом українського відділу в „Голосі Америки" у Вашингтоні.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Скромна, реальна програма

Після тримісячної мовчанки про свої законодатні пляни щодо внутрішньої ситуації в Америці, президент Ніксон переслав обом палатам Конґресу, так би мовити, неформальне й скорочене звернення Про стан Унії, в якому заповідає в недалекому часі перших десять законопроєктів. На першому місці поставлено там покращання системи державної соціяльної забезпеки, на останньому — реформу податкової системи. Трудно розглядати будь-котру з отих десятьох точок програми, поки не відомий їх докладний зміст. Головне, що сам Президент з'ясовує, чому він так довго мовчав і яка його, сказати б, генеральна законодатна політика.

Ричард Ніксон потвердив тепер те, що, властиво, всі добре знали: що він передусім зацікавлений закордонно-політичними проблемами. Президент слушно підкреслив найголовніше значення миру. У В'єтнамі триває вже 4-ий рік кривава війна, а над Близьким Сходом нависла актуальна загроза нової ізраїльсько - арабської війни. В'єтнамська війна, як відомо, тісно зазублюється з двома внутрішньополітичними проблемами Америки: бюджетовим дефіцитом, отож інфляцією, і противоєнними заворушеннями та взагалі внутрішньогромадським розколом. Тому цей арґумент Президента, чому він мовчав про внутрішні справи, логічний.

Так само правильний арґумент, що краще не обіцяти забагато і не зголошувати масово принадливих проєктів, а обмежитися тими обіцянками і реформами, які реальні, здійсненні. Десять зголошених точок найпершої внутрішньополітичної програми Ніксона потверджують ту притаманну новому Урядові рису, яка проявлялась від самого початку, від інавґураційної промови Президента, на його пресових конференціях та у рідких виступах назовні: велику обережність, докладну підготову заяв та проєктів і практицизм у підході до всіх проблем.

Радикальні редукції бюджетових видатків і скромна внутрішньополітична програма стверджують відречення нового Уряду від тези, що одночасно можна мати і гармати і масло.

„Загірна комуна"

Після поразки українських Визвольних Змагань 1917-20 років, між комуністами українського походження було модно писати й говорити про „загірну комуну", про „далеке сяйво комунізму" тощо. Дотримуючись доктрини Маркса, в СССР кинулись були навіть закладати „комуни" під спільним дахом для всіх, але той експеримент швидко провалився . . .

Нині вже не лише в Совєтському Союзі — новочасній російській імперії, а й в країнах - сателітах немає таких наївних, які б дійсно вірили в „загірну комуну", у „вчення" Маркса - Леніна. Найкращим ліком проти комунізму є не хто інший, як сам комунізм, який із привабливих теоретичних гасел на практиці перетворився в СССР в жорстоку експлуатацію трудящих, в нову клясу совбурів, у державний капіталізм, прославлювання російської мови і культури . . .

Але від СССР досить далеко, наприклад, до Арґентини, де недавно відбувся з'їзд комуністичної партії. Московська „Правда" на першій сторінці надрукувала в числі з 11 квітня постанову з'їзду комуністичної партії Арґентини, в якій вихваляється КП СССР, як керівну силу в комуністичному світі, і закликається діяти активніше, приєднувати до партії більше членів, щоб врешті повалити законний уряд Арґентини.

Проте, одночасно із з'їздом комуністів у далекій Арґентині відбувався з'їзд комуністів у значно ближче розташованій до СССР Фінляндії. Там уже було щось інше, ніж в Арґентині. Комуністична партія Фінляндії так пококолась на різні фракції, включно з великою групою прихильників червоного Китаю, що не вдалось навіть затвердити нового статуту партії. Совєтська преса, в тому числі й „Молодь України" з 8 квітня, сповістила, що комуністична партія Фінляндії приобіцяла „зробити все, щоб зв'язки з ЦК КПСС продовжувались в дусі товариськости" — якої давно вже немає.

У червоному Китаї цими днями закінчився з'їзд комуністичної партії, на якому про СССР не згадувано, зате намічено наступника старіючого Мао Тсе-тунґа — міністра військових справ Лін Піяо.

Москва, втративши прихильників поблизу, старатиметься тепер розшукувати їх подалі: в Африці, в Південній Америці, де не знають, що таке комунізм на ділі.

В. Ткач

ЧИ ПРИПИНЯЛАСЯ „ХОЛОДНА ВІЙНА"?

Знані є такі поняття, як ідеологічна війна, або ще психологічна війна. Але що треба розуміти під означенням „холодна війна"? Здається, кожний розуміє це так, як йому в даний момент вигідно.

Та, залишаючи на боці докладну дефініцію і вважаючи, що холодна війна означає стан гострого конфлікту (без ужиття зброї) поміж двома державами чи бльоками держав у супроводі відповідної п р о п аґандивної кампанії і справляння взаємних труднощів у різних виглядах, — поставмо інше питання: коли тривала холодна війна, чи і коли вона припинилася і чи вона відбувається під сучасну пору?

Беручи назагал, і с н у є думка, що „розквіт" холодної війни припадає на той час, коли зовнішньою американською політикою керував покійний Джан Фостер Даллес. Цю думку вперто розповсюджує с о в є тська пропаґанда, але її підхоплено також на Заході, хоч, властиво, згаданий американський політик не був ані винахідником, ані особливим прихильником холодної війни. Він тільки витягав відповідні висновки з того стану, що його створила Москва через кілька років після закінчення другої світової війни і що започаткувався першою берлінською кризою і війною в Кореї. Цей стан існував, зрештою, ще за адміністрації президента Трумана, тобто ще перед урядуванням Даллеса.

Аж от з'явився Нікіта Хрущов, який — знов же таки — не винайшов, а „відкопав" ще ленінське „мирне співіснування", пропонуючи його Заходові. І нібито раптовно все змінилося: холодній війні прийшов кінець, а захоплені політики західнього світу, за невеликими вийнятками, привітали „нову еру" мирного співіснування. За невеликими вийнятками, бо, наприклад, західньонімецький канцлер Конрад Аденауер в одній своїй промові в німецькому парляменті — саме тоді, коли Москва посилювала свою „співіснувальну" пропаґанду — сказав, що світ знаходиться якраз у стадії найбільшого спотужнення холодної війни. Очевидно, покійний Аденауер розумів, що „співіснувальний трюк" Москви є нічим іншим, як складовою частиною холодної війни з її боку супроти Заходу.

Але старий німецький канцлер відійшов від політики і незабаром після того помер, як помер ще задовго перед ним і американець Даллес. Не стало двох мужів, які, може, накраще розуміли суть російсько - совєтської політики. А на Заході почали все більше покладати надії на політику мирного співіснування — коекзистенції і з полегшею стверджували, що „тверді" політичні засади Даллеса й Аденауера належать до минулого . . .

І тому, коли 1968 року сталися трагічні чехо - словацькі події, то виглядало так, що політична думка західнього світу була заклопотана лише одним завданням: далі продовжувати політику „відпруження" супроти СССР і ні за яку ціну не допустити „відновлення" холодної війни. Але чи холодна війна справді колись була припинилася?

Поперше треба ствердити, що на Заході забули або може свідомо замовчують колишні висловлювання того самого Нікіти Хрущова. Він заявив, що ідеологічного співіснування між комунізмом і капіталізмом бути не може, навпаки — в ідеологічній ділянці буде далі провадитися нещадна боротьба, себто, інакше кажучи, війна. А що таке війна на ідеологічному відтинку, як не ота, власне, холодна війна?!

Хрущов був ще відвертішим, цинічно заявляючи, що СССР не потребує вести війни (війни зі зброєю, себто, так би мовити, „гарячої") проти капіталістичного світу, бо цей останній і без такої війни скінчить своє існування на цвинтарі. Яким чином? Отже, не тільки шляхом переваження комуністичної системи господарства над капіталістичною, не тільки шляхом ідеологічної війни, але й шляхом т. зв. „визвольних воєн" у країнах капіталістичного світу, при чому СССР буде всіма засобами, включно з постачанням зброї і „добровільців", допомагати цим „визвольним війнам". Ну, як же назвати допомогу таким „визвольним" (отже, „гарячим") війнам, як, принаймні, не холодною війною?!

Подруге, факти за ввесь час „нової ери" мирного співіснування говорять за те, що припинення холодної війни було хібащо одностороннє: її припинив — якщо він її взагалі будь - коли провадив — Захід, але Москва її ніколи не припиняла.

Правда, за ери мирного співіснування розпочався т. зв. культ - обмін, що створював враження не тільки упорядкування відносин поміж Заходом і Сходом, але й якогось сливе замирення, а то й „наближення" поміж ними. Та, насправді, культобмін сприяв „прониканню" совєтських аґентів у країни західнього світу й ширенню в них ворохобних комуністичних гасел. А впарі з цим не припинялася найгостріша совєтська пропаґанда проти „к а п італістичного" світу.

Тоді як Захід, наприклад, обмежив і звів до мало не дружньої, а в кожному разі коректної критики відносин у Совєтському Союзі радіовисилання мовами народів Сходу (це стосується передусім американських радіовисилень, як „Голос Америки", „Вільна Европа", „Радіо Свобода"), то Москва в своїх радіовисиланнях мовами народів цілого світу та в різній пропаґандивній літературі не припиняла найгіршої лайки на адресу „капіталістів" та „імперіялістичних", насамперед американських, „аґресорів".

В часі, коли ніби припинялася холодна війна, Москва не припиняла своїх аґресивних дій супроти Заходу. За той час вона: викликала кризу довкола Куби, намагаючись зробити з неї випадову базу ракетної зброї проти ЗСА; збудувала відомий „мур" у Берліні, на якому розстрілювано втікачів з „комуністичного раю"; озброїла Північний В'єтнам і південнов'єтнамських комуністів, змушуючи тим самим ЗСА розпочати затяжну і недогідну військову кампанію у В'єтнамі; озброїла арабські країни і спровокувала їх на конфлікт з Ізраїлем, маючи на меті опанування басейну Середземного моря, себто фактичне оточення Західньої Европи; підтримувала й ініціювала заворушення і спроби комуністичних переворотів у країнах Латинської Америки та Африки; окупувала Чехо-Словаччину, проголосила т. зв. „доктрину Брежнєва", якою погрожує не тільки Румунії, Албанії і Югославії, але й Західній Німеччині, і впровадила свою військову фльоту до Середземного моря.

З другого боку, якщо ЗСА або якось інша некомуністична держава спробують оборонятися, відразу зчиняється крик і починається ціла кампанія проти „імперіялістичних аґресорів". Згідно з такою методою, це ЗСА являють собою аґресора у В'єтнамі, а совєтська окупація Чехо - Словаччини — це оборона проти приготовлюваної аґресії збоку ЗСА і Західньої Німеччини . . .

В СССР Москва тримає у підневільному стані численні народи. Кожне намагання цих народів здобути не то що визволення, але хоч би покращання умов життя й зменшення національного, господарського й соціяльного гніту зустрічається з масовими арештами й жорстокими репресіями. І ніхто збоку Заходу не може піднести голосу протесту проти цих репресій, бо такі протести називаються „втручанням у внутрішні справи СССР" і „брехливою" антисовєтською пропаґандою. Але якщо в якійсь країні Заходу відбудуться студентські заворушення чи робітничі страйки, або, наприклад у ЗСА, расові заколоти (при чому часто в таких справах беруть участь укриті совєтські аґенти), то відразу Москва зчиняє галас про „нелюдські відносини в країнах капіталізму", про „визиск народних мас", „поліційні методи правління" і т. д.

Якщо все те, що робила й робить Москва під час „ери" мирного співіснування не є холодною війною, то що ж тоді взагалі треба вважати за холодну війну?!

У Чехо - Словаччині не вгаває героїчний спротив населення совєтській окупації. На недавні антисовєтські демонстрації чехів і словаків з приводу перемоги чехословацьких с п о ртовців у змаганнях з совєтською дружиною в Стокгольмі Москва відповіла новими вимогами на адресу і так уже згноблених провідників ЧССР. До Чехо - Словаччини прибув цим разом не якийсь совєтський дипломат, а міністер війни, маршал Гречко, за яким мають прибути нові

(Закінчення на стор. 4-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЩО ТОЛЕРАНТНІСТЬ І ЩО НЕТОЛЕРАНТНІСТЬ

Дозвольте висловитись з приводу статті О. Тарнавського про толерантність, в якій я не бачу нічого іншого, як нетолерантність, до якої я теж не можу бути толерантним, в його розумінні, бо бути толерантним до нетолерантности означає покривати нетолерантність тих, що прикриваються толерантністю.

Я не міг би погодитись з таким розумінням слова „толерантність", як у О. Тарнавського, автора статті про толерантність на сторінках „Свободи" яких три тижні тому. На мою думку, автор робить у своїй статті дві помилки — перша, що він звужує поняття самого слова або підсуває йому свій власний не властивий цьому слову зміст, і друга — що він наводить певні факти для ілюстрації свого твердження про брак толерантности в нашому громадянстві однобічно і необ'єктивно, так наче б йому йшлося не про безсторонній розгляд проблеми, чого напевно багато читачів очікували б, а про те, щоб таким способом натаврувати людей, які діяли по іншій лінії, ніж він хотів би.

В його розумінні, таким чином, слово „нетолерантність" означає те, що морально називається опозиційним становищем або протилежним поглядом у певних, можна навіть сказати засадничих, справах, поглядом, який у людських взаєминах є зовсім нормальним і природним явищем і ніяк не заслуговує на осудження, бо життя складається із суперечностей. Мати свій погляд, відмінний від інших, це незаперечне право кожної вільної людини, навіть якби вона помилялася, бо людина має право і на помилку.

Але тут ідеться не про помилку, а про певні суперечності або про протилежні погляди в певних справах, в яких або обидві сторони нетолерантні, або обидві мають однакові права. Слово „нетолерантність" чи брак толерантности — досить важке, так сказати, обвинувачувальне, тому його не слід вживати коли-будь, коли нам захочеться натаврувати свого противника за його відмінні погляди. Воно має свій власний зміст, який треба ясно усвідомлювати і не підмінювати його іншим, своїм власним, бо в такий спосіб можна втратити сенс спільної мови.

Якби кожна людина розуміла слова по-своєму, то мова втратила б свою вартість як засобу порозуміння. Наприклад, значення таких слів як „демократія" або „гуманізм" у большевиків означає зовсім щось інше, як у вільному світі, і з цього приводу багато постає непорозумінь, бо вільний світ не розуміє, що ці слова означають у большевиків протилежне. Тому люди і стараються узгіднювати слова, щоб вони для всіх означали те саме, тоді й не буде непорозумінь. А так є, бо автор статті говорить чимало про вільну дискусію в дискусійному клюбі, але в житті практичному, як показують його приклади, він вільного вислову відмінних чи протилежних думок не визнає і називає їх нетолерантністю.

Конкретно, візьмім його приклад про 35 професорів, що писали петицію до совєтського уряду, якого наша політична еміграція не визнає, подібно як американський Уряд не визнає червоного китайського і ніколи не звертається до нього безпосередньо. Автор думає, що група професорів, яка живе у вільному світі і користується свободою, мала право зробити те, що зробила, виступаючи проти загальної постави цілої громади, але та сама громада не має таких самих прав для вислову своєї критики того потягнення групи професорів і осудження його, бо це автор власне називає браком телерантности.

Так само й Управа НТШ не має таких самих прав, тому автор називає становище НТШ супроти потягнення професорів нетолерантністю, хоч це в дійсності не є нетолерантністю, а є висловом протилежної думки і незгідности з тим потягненням. Навіть осудження того потягнення зі становища більшости українського суспільства чи тільки Управи НТШ, яка репрезентує не один відокремлений голос, а багато голосів, не можна назвати браком толерантности. Отже, на думку автора, одні мають право діяти згідно із своїми поглядами, але другі, які засуджують ту дію, такого права не мають, і автор уважає їх нетолерантними.

Але візьмім ще інший приклад, на який покликується автор, як на вияв нетолерантности. Він говорить про групу людей, які взялися влаштовувати соборницьку академію 22 січня і запросили на промовця свого високопоставленого діяча, професора університету і т. п. Я не мушу пояснювати, що це група не абияка собі, а політична, і в тому й суть справи. Опозиційна група не годилася на цього промовця з певних причин і ставила інші пропозиції, тобто інших кадидатів, що належать до тієї самої групи або близької чи невтральної, але пропозиції були відкинені. Тоді опозиційна група трохи поступилась, ради соборности, і шукала компромісового п о л а г одження справи, щоб, мовляв, було трохи по-вашому, але й трохи по-нашому, і, погодившись на того самого промовця, проти якого мала певні політичні чи морально - політичні застереження, домагалася ще одного промовця, цим разом із свого середовища, який мав би промовити до молоді. На це була тверда відповідь, що тільки „по моєму трупі" — так ніби сказав один із діячів тієї групи. Сказав він це чи не сказав, але другого промовця не допустили. Тоді опозиційна група відтягнулася від активної участи в організації академії і обмежилась до пасивної участи в самій академії.

І це О. Тарнавський називає нетолерантністю. В цьому саме й полягає його однобічність і необ'єктивність. В дійсності тут нетолерантности не було, а було відстоювання своїх поглядів, що є зовсім нормальне. Якби було дійшло до згоди, було б теж нормальним і природним, бо життя складається з суперечностей і узгіднень.

Що ж тоді буде нетолерантністю, якщо не те, що думає автор?

Під цим словом я розумів би радше певну акцію чи активну поставу, яка має на меті зробити протилежні погляди якнайменш ефективними. Це було б певного роду переслідування, — звичайно, тільки словесне, — тих, що мають відмінні від нас погляди, таврування противника, знецінювання, дискримінування, наклепництво, компромітування його всякими засобами і т. п. Це були б вияви справжньої нетерпимости. Чи бувають в нашій громаді приклади такої нетолеранції? Бувають! Наприклад, бандерівці, або „визвольнофронтівці", не терплять всякого роду совєтофілів, москвофілів та інших реалітетників і поборюють їх словом живим і писаним, але спокійним. „Реалітетники" не терплять „визвольнофронтівців" та „укаківців" і називають їх політичними назадниками, неграмотними, примітивами і т. п. Це і є нетолерантність вищого ґатунку, бо вульгарно - лайлива. Таким же нетолерантним до Визвольного Фронту є відомий журналіст у Канаді П. В., який ніколи не лишить сухого місця на „бандерівцях", і ще інший журналіст, колишній ундівський посол, який має особливу приємність вживати у відношенні до націоналістів якнайнеприємніших слів.

Подібних прикладів О. Тарнавський не знає, він знає лише одну групу, яку уважає нетолерантною, з тієї тільки рації, що вона думає і діє не так, як його однодумці хотіли б. Тут і вся проблема „нетолерантности" в його розумінні.

Висновок я зробив би такий: якщо хтось має вельми шляхетні інтенції виховувати нашу громаду викриванням її хиб і недоліків, що треба високо цінити, то не повинна цього робити людина, яка чужі хиби бачить під лісом, а своїх не бачить у себе під носом, або яка бачить тріску в чужому оці, а не бачить колоди в своєму. Людина, що хоче навчати інших, мусить бути об'єктивна, неупереджена до противників, справедлива і . . . толерантна. І ще повинна вживати слів у загальному значенні, а не в своєму власному, бо це веде до непорозуміння — її інтенції можуть бути ляснювані фальшиво.

Б. Романенчук

Філядельфія

ЗАЙШЛИ ЗАДАЛЕКО У ВИНИЩУВАННІ ПРИРОДИ

Стривожена наростанням посух та пиловими вітрами, яких раніше майже не було в Україні, Комісія так зв. Верховної Ради УССР по охороні пам'яток природи взялась активніше за працю. Багато уваги почали приділювати річкам, збереженню озер тощо. Звернено увагу й на рідкісні залишки природи з майже зниклою степовою травою „тирсою", природніми водопадами, печерами тощо. „Радянська Україна" з 26 березня писала: „Зараз на Україні перебувають під охороною закону 7 державних заповідників та 1,350 пам'яток природи, в тому числі 99 республіканського і 1,251 місцевого значення. Торік Рада Міністрів УССР прийняла постанову про організацію чотирьох нових заповідників — Карпатського, П о л іського, Канівського і Луганського, віднесла до категорії республіканських пам'яток такі визначні об'єкти, як „Канівські гори", лісове урочище „Холодний Яр", Гермаківський, Сторожинецький дендропарки й ін." Комісія охорони пам'яток п р и р о д и ствердила, що в багатьох областях „УССР" є постанови про охорону заповідників, але їх не виконується.

Лука Луців

ПРО СВОЮ ВЛАСНУ КНИЖКУ

(„Іван Франко — борець за національну і соціяльну справедливість")

(2)

Мені казали, що нудно буде, коли цілий вечір присвячений буде самому І. Франкові, бо, мовляв, одна тема не може цікавити людей довший час. Я відповів на це, що подібні побоювання може мати тільки людина, яка не знає Франкової творчости, в якій виринають перед знавцями десятки проблем, що цікавлять не тільки фахівців, але і ширший загал.

„Розділи" в нашій праці деякі мають лише по кілька сторінок, інші по кільканадцять, а є й такі, що вимагали двадцятьох кількох сторінок. Майже всі заголовки розділів взяті з творів самого Франка. Ось кілька прикладів: „Почав я писати ще в нижчій гімназії", „Перші твори моєї Музи не принесуть їй сорому". „І вільний власний лан ти знов оратимеш". „Ну та дарма, судженої і конем не об'їдеш!". „Кого боги зненавиділи — зробили вчителем", „В труні був я! Так, я, моя подоба!". „Є такі люди, що знають усе ліпше". „Кожний літературний напрям добрий, коли його репрезентанти справдішні таланти"; „Життя коротке, та безмежна штука і незглибиме творче ремесло"; „Ні! — відповів Франко, — я вірив і вірю в Бога не так, як ви всі".

В окремому розділі згадали ми і про недугу поета, бо вона мала великий вплив на життя і творчість письменника. Франкознавці в поневоленій Україні майже не звертають уваги на недугу Франка, кажуть коротко, що її спричинили . . . українські буржуазні націоналісти.

Ми вже згадували, що старалися в цій праці подавати чисту правду про Івана Франка. Оця правда про І. Франка може декому не подобатися, деяким партіям чи середовищам, які по-своєму дивляться на автора „Мойсея", стараючися уважати його „своїм". Очевидно, що франкознавці під московською окупацією не зможуть навіть висловити своєї критичної думки про нашу працю, щоб не звертати уваги, що вона існує.

* * *

В нашій праці є розділ „Недавні арештанти восени 1890 р. заснували Радикальну Партію". Прихильники й члени цієї партії покликуються на цей факт і твердять, що Іван Франко — їхній. Та вони не звертають уваги на те, які були Франкові погляди перед 1890-им роком, ані по 1899-му році.

Комуністи не радо згадують про те, що Франко майже 10 років був провідним діячем Радикальної Партії, зате хваляться тим, що І. Франко переклав якийсь там розділ із твору К. Маркса, і твердять на цій основі, що Франко їхній. Але вони не згадують того, що Франко до смерти не надрукував цього перекладу, а зробив це акад. М. Возняк, який використовував архів письменника і друкував навіть те, що І. Франко забороняв друкувати навіть по своїй смерті.

Комуністи й соціялісти не знають, чи не хочуть знати того, що писав І. Франко в дев'ятьдесятих роках про соціялізм та комунізм. Він у „Передмові" до збірки поезій „Ізмарагд" з 1897 р. писав про соціялізм таке:

„Жорстокі наші часи! Так багато недовір'я, ненависти, антагонізмів намножилося серед людей, що недовго ждати, а будемо мати (а властиво вже й маємо!) формальну релігію, основану на догмах ненависти та клясової боротьби. Признаюсь, я ніколи не належав до вірних тої релігії, і мав відвагу серед насміхів і наруги її адептів нести сміло свій стяг старого, щиролюдського соціялізму, опертого на етичнім вихованню мас народніх, на поступі й загальнім розповсюдженню освіти, науки, критики, людської та національної свободи, а не на деспотизмі проводирів, не на бюрократичній регляментації всеї людської будучини, не на парляментарнім шахрайстві, що має вести до тої „світлої" будучини".

Ось Франкове становище до соціялізму в 1897-му році. Подібно він дивився на марксизм і пізніше, як це видко з п у б л і цистичних статтей І. Франка, друкованих в 90-их роках і пізніше, які недавно перевидав у Видавництві „Пролог" Б. Кравців в книжці „Іван Франко про соціялізм і марксизм". Оцю зміну Франка до марксизму видко і в його мистецьких творах. Це найкраще бачимо в оповіданні „Хома з серцем і Хома без серця". Хома з серцем — це соціяліст, що діє згідно з тактикою марксизму, Хома без серця — це позитивіст, який визнає „старий, щиролюдський соціялізм, опертий на естетичнім вихованні мас народніх, на поступі й загальнім розповсюдженні освіти" . . ., про що ми згадували вище. Це адвокат Рафалович із „Перехресних стежок".

„Хома без серця" каже своєму іменникові „з серцем", що „свобода — це не ланцюг, який можна склеїти в огні і зформувати ударами молота. Свобода — це коштовний плід, що достигає й набирається солодощів у сонячнім світлі й теплі". Оцим „Хомою з серцем" був Іван Франко у 70-их і 80-их роках. Ось доказ на це: Хома з серцем був „аґітатором, газетярем, борцем у великій всесвітній боротьбі праці з капіталом. Він кілька разів кандидував до Ради Державної, але все перепадав, видавав різні газети, які раз-по-разу конфісковано, і які швидко упадали з вичерпання сил".

Чи ж це не Іван Франко? Але його автор Іван Франко в 1904 році не захоплюється своїм прототипом, і протиставить йому „Хому без серця", який позитивно працює для добра народу, а „Хома з серцем" — соціяліст-марксист гине від серцевої атаки, яку дістав після того, як довідався, що викликані ним саботажі робітників в Бориславі спричинили масові арешти робітників.

Хома без серця не хотів навіть потішити свого колишнього приятеля, Хому з серцем. Ось розмова між ними: — Ех, Хомо, Хомо! Гостро судиш! Ти без серця, і тому так гостро судиш. Не осуджуй, щоб і тебе не осудили.

Хома без серця обернувся і мовив: — Ліпше не мати серця, як мати його на невідповіднім місці.

Про це Франкове оповідання не згадують підсовєтські франкознавці, а коли і згадують, то фальшують його провідну думку.

(Далі буде)

Увага! Гартфорд і околиця! Увага!

ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ у ГАРТФОРДІ, Конн.

запрошує Українське Громадянство Гартфорду і околиці на

СВЯТО 100-РІЧЧЯ „ПРОСВІТИ"

що відбудеться

в неділю, 20-го квітня 1969 року

о год. 5-ій по пол.

в залі Українського Народного Дому

при 961 Wethersfield Avenue

В програмі Свята — гостинний виступ відомого українського тенора-соліста і бандуриста

ВОЛОДИМИРА ЛУЦІВА з Англії

Клюб Круглого Стола в Ню Йорку

повідомляє, що

в ЧЕТВЕР 17 КВІТНЯ ц. р. о год. 7:15 веч.

в залі ч. 32 Українського Народного Дому

при Другій Евню

відбудеться черговий ДИСКУСІЙНИЙ ВЕЧІР

ПРО СУЧАСНУ СИТУАЦІЮ НА УКРАЇНСЬКІЙ ПРЯШІВЩИНІ

Говоритиме один із пряшівських українців.

Відділ УККА в Нюарку - Ірвінґтоні

— влаштовує —

в неділю, 20-го квітня 1969 року

о год. 4-ій по пол.

УНДомі, 140 Проспект Ave. в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ДИСКУСІЙНИЙ ПАНЕЛЬ

на тему:

„Проблеми нашого організованого громадського життя"

До участи в Панелю проситься Молодь і Громадянство.

ВІДДІЛИ ООЧСУ та ОЖ ОЧСУ в БРУКЛИНІ

влаштовують

в суботу, 26-го квітня 1969 року

ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

в ЗАЛІ УКРАЇНСЬКОГО ДОМУ

216 Grand Street, Brooklyn, N.Y.

Орхестра „ДНІПРО"

Початок 8:30 веч. Вступ $2.50

Увага! Філядельфія і околиця! Увага!

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ

СЛАВНОЇ

КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ

ІМ. Т. ШЕВЧЕНКА

Диригент — **ГРИГОРІЙ КИТАСТИЙ**

в суботу, 10-го травня 1969 року

8-ій год. веч.

BENJAMIN FRANKLIN AUDITORIUM

(Broad & Greene Streets)

Квитки (усі місця нумеровані) продаються:

"Kosmos" — 4944 N. Broad Street, Tel.: GL 7-5664
Mak — 839 N. Woodstock Street, Tel.: PO 5-5654
Lukasewych — 801 N. 24th Street, Tel.: PO 9-9033
Stoykewych & Hryciw — 1013 N. Marshall St., Tel.: WA 5-8878
Mysyszyn — 2300 Margarett Street, Tel.: CU 8-6696
P. Hursky — 5746 N. 6th Street, Tel.: HA 4-5797

Trenton:

Mrs. Nina Samokish, 1152 Deutz Avenue, Tel.: EX 2-0306

Добірний склад, оновлена програма, зворушливі композиції — такі як: „Бій під Конотопом", „Як давно" і інші.

Найкращою нагородою для Капелі за її 50-літню мистецьку службу народові і Батьківщині буде заповнена заля.

Хай не буде ні одного українця, хто не послухав би цим разом Ювілейного Концерту.

Звертаємо увагу, що в приміщенні авдиторії в дні концерту, не буде продажі квитків.

Пластова Станиця і Пластприят у Філядельфії, Па.

— влаштовують —

в неділю, 20-го квітня 1969 року

в ПАРАФІЯЛЬНІЙ ЗАЛІ

на Франкфорді, при Дісстон і Дітман вулицях

о год. 2-ій по пол.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

на яке запрошують всіх Пластових Приятелів, усю Молодь та Громадянство нашого міста.

ПРОГРАМА:

1. „Сестричка Бобо", сценка з пл. життя З. Чайківського, музика Г. Гарасимович, декорації пл. сн. А. Прасіцький;
2. Виступ пластунок з хороводами;
3. Сценка „Пісня з Верховини", яку виконають діти Школи Сестер Василіянок при Лідлі.

75-річчя „Свободи" в Балтіморі, Мд.

Українська громада Балтимору вшанувала 75-ліття „Свободи" окремим вечором, що відбувся 30-го березня ц. р. в залі місцевої „Самопомочі" при 239 С. Бродввей.

Вечір був підготований заходом Окружного Комітету Українського Народного Союзу в Балтиморі-Вашингтон під проводом довголітнього голови і невтомного суспільного діяча в нашій громаді п. Емануїла Притули. Програму вечора виповнили доповідь д-ра Ярослава Шавяка про 75-річчя „Свободи" і оглядини виставки видань „Свободи", що були вміло розміщені на двох окремих столах.

Слід відмітити дбайливо опрацьовану доповідь д-ра Я. Шавяка, який накреслив слухачам історію 75-річчя „Свободи" від часів її основника і першого редактора о. Григорія Грушки аж до сьогоднішнього дня. Доповідач вказав на велику працю „Свободи" в службі українському народові взагалі, а його іміграції у ЗСА зокрема. На протязі свойого 75-тя „Свобода" сповняла наполегливо ту свою ідейну працю мимо не раз дуже невідрадних а то і ворожих обставин. Присутні із заінтересуванням вислухали, як в роках другої світової війни треба було боротися проти всіляких клевет, що їх комуністична рука кидала в ті часи на тодішнього редактора Л. Мишугу й інших українських патріотів в Америці. Однак „Свобода" вийшла зі всіх тих труднощів переможно, і вона сьогодні здійснює своє завдання, яке взяла на себе 75 років тому.

Доповідь д-ра Я. Шавяка була цінним причинком до історії цього найстаршого українського вільного часопису, і присутні приняли її із вдоволенням.

Після доповіді відбулися оглядини виставки видань „Свободи". Вечір закінчено товариською гутіркою при чаю і солодкім печиві, що його підготовили пані — членкині місцевих відділів Українського Народного Союзу.

Вол. Сушко

У дусі Закликів Української Католицької Ієрархії в ЗСА — Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців та Централі Українського Конгресового Комітету Америки

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ, СУМА, ТУСМ, Т-ВО Б. ВОЯКІВ УПА, ПАБНА

запрошують Духовенство, Представників Організацій та все Українське Громадянство міста Філядельфії, взяти участь у

ПРОТЕСТАЦІЙНІЙ АКЦІЇ ПРОТИ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

Протестаційні збори відбудуться

в неділю, 20-го квітня 1969 року

в год. 1:30 по пол.

в залі ГОРОЖАНСЬКОГО КЛЮБУ

при 847 Н. Френклин вул.

Доповіді виголосять:

Д-р МИХАЙЛО КУШНІР — „Черговий наступ Москви на Українську Церкву";

Д-р ГРИГОР ЛУЖНИЦЬКИЙ — „Український Патріярхат очима Москви".

У час нового наступу Москви на Українську Мовчазну Церкву, ув'язнення Архиєпископа Української Католицької Церкви Кир Василя Величковського, як теж знищення цінних архівних матеріялів і мистецьких творів у Видубицькому манастирі, — стаючи в обороні нашої переслідуваної Церкви — Організації Українського Визвольного Фронту закликають одночасно до активізації справи Патріярхатів Української Католицької і Православної Церков.

Численною присутністю на зборах та схваленням відповідних резолюцій, засвідчім нашу глибоку турботу долею Української Церкви.

КОМІТЕТ

64-ий ВІДДІЛ СУА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

запрошує Громадянство на цікавий

ВЕЧІР про АЛЯСКУ

інж. Дениса Стахова

З ПОКАЗОМ КОЛЬОРОВИХ ПРОЗІРОК

Кімната ч. 31 в Українському Народному Домі на 2-ій евню. Субота, 19-го квітня, 6:30 вечора.

ПОДРУЖЖЯ КОКОРИ ПОДАРУВАЛО 6 000 ДОЛ. НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

Вінніпеґ. — Ще раніше подружжя Павло й Анна Кокори з Ніаґара Фолс, Онтаріо, передало пожертву св. Андрея в сумі 1 000 дол., а по смерті мужа, співвласника різних підприємств, вдова передала ще 5 000 дол., ставши членом - фундатором тієї Колеґії. Управа Колеґії постановила заснувати постійну фундацію „ім. Павла і Анни Кокор", при чому фундація буде зуживати на свої потреби лише відсотки з подарованого капіталу. Тижневик „Вісник" з Вінніпеґу в числі з 1-го квітня повідомив, що „імена фундадорів будуть споминатися під час кожного Богослуження в каплиці Колеґії св. Андрея".

УПРАВА СТАНИЦІ БРАТСТВА УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ у ВІННІПЕҐУ

ділиться з Українським Громадянством сумною вісткою, що дня 10-го квітня 1969 р. помер на 74-му році життя,

Кол. Хорунжий УСС СТЕПАН ВОЛИНЕЦЬ

відомий журналіст і громадсько-політичний діяч. ПАНАХИДА відбулася в похоронім заведенню Задовського дня 14-го квітня 1969 р. о год. 9-ій веч., а ПОХОРОНИ відбулися дня 15-го квітня 1969 р. о год. 12-ій дня на цвинтар Всіх Святих.

ВІЧНА ПОМУ ПАМ'ЯТЬ!

СТАНИЦЯ БРАТСТВА УСС

СТАНИЦЯ БУВШИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ у ВІННІПЕҐУ

ділиться зі всіми своїми Членами і другими Побратимами по Зброї, сумною вісткою, що в четвер, 10-го квітня 1969 р. у місцевім шпиталі, несподівано, по успішній операції, помер член нашої Станиці

сл. п. СТЕПАН ВОЛИНЕЦЬ

проживши 74 роки.

ПАНАХИДА за Спокій Душі нашого вірного Побратима відбулася в понеділок, 14-го квітня, а ПОХОРОН, у вівторок, 15-го квітня 1969 р. з Катедри св. Володимира і Ольги.

ВІЧНАЯ ПОМУ ПАМ'ЯТЬ!

За Управу Станиці БУВ у Вінніпеґу:

ДМ. МИКИТЮК, голова ГРИЦЬ ЯКИМІВ, справник

Увага! Увага!

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ І ОКОЛИЦЯ!

Неділя, 20 квітня 1969 року

Заля УСО „Тризуб"

Год. 5-та по пол.

Товариство за Патріярхальний Устрій Укр. Кат. Церкви у Філядельфії, Па.

організує

ВЕЛИКЕ ГРОМАДСЬКЕ ЗІБРАННЯ

на якому почуєте:

Коли буде Синод Укр. Католицьких Владик? • Коли діждемось Патріярха? • Чому Укр. Кат. Церкву одні безпощадно переслідують, а другі латинізують її? • Хто і чому обезцінює авторитет мучеництва наших Ісповідників: Верховного Архиєпископа Йосифа і Преосвященного Василя Гопка?

Прийдіть і домагайтесь прав, признаних нам останнім Вселенським Собором.

Доповідачі:

Ред. Василь Качмар, Голова Централі нашого Т-ва і Д-р Роман Осінчук

Увага! Чикаґо і околиці! Увага!

ПАРАФІЯЛЬНА РАДА ПАРАФІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ

запрошує всіх Парафіян і Прихожан на

ПЕРШЕ ПАРАФІЯЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

яке відбудеться

в Томину Неділю, 20-го квітня 1969 р., о год. 3-ій по пол.

в залі ШКІБИЛИ при 2441 W. Дивіжен вул.

Запрошуємо Молодь і Старших до участи у Спільному Свяченому.

„Новий Театр"

ПРЕМ'ЄРА ДРАМИ БОГДАНА БОЙЧУКА

ГОЛОД (1933)

під режисурою ВОЛОДИМИРА ЛИСНЯКА

в суботу, 19-го квітня 1969 р. Год. 8:30 веч.

в залі Укр. Нар. Дому при 142 Друга Авеню в Ню Йорку

Квитки в ціні $7.50 можна набути в книгарнях „Арка", „Сурма" і „Еко".

Квитки для студентів — $3.00

Після постановки відбудеться дружня зустріч з акторами.

Головна Управа Українського Лікарського Товариства Північної Америки

— ПОВІДОМЛЯЄ —

УПРАВИ ВІДДІЛІВ та ВСЕ ЧЛЕНСТВО, ЩО

13-ті ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УЛТПА

— відбудуться —

30-го і 31-го травня 1969 р. і 1-го червня 1969 року

(MEMORIAL WEEKEND)

на СОЮЗІВЦІ, Оселі УНСоюзу

Просимо замовляти кімнати на цей 3-денний вікенд прямо

в UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE

Fordmore Rd., Kerhonkson, N.Y. Tel.: (914) 626-5641

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ:

Д-р Ю. ТРУХЛІЙ, голова Д-р Т. ШЕГЕДИН, секретар

Неділя, 20-го квітня 1969 р. Год. 2:30 по пол.

Площа: SCHUETZENPARK

32nd Street and J.F. Kennedy Blvd., North Bergen, N.J.

Мистецькі Футбольні Змагання НАФС

УСК НЮ ЙОРК — ELIZABETH

Передзмаги:

Год. 9:15 ранку: УСК Б — College Point
Год. 11:00 ранку: УСК, Юніори — Elizabeth, Юніори
Год. 12:45 по пол.: УСК, Резерва — Elizabeth, Резерва

Окремий автобус вийде з-під домівки УСК-у, 33 East 7th Street (напроти Церкви св. Юра), Ню Йорк, о год. 12:45 по пол. Ціна переїзду в обидві сторони $1.50.

Програма на СУБОТУ, 19-го КВІТНЯ ц. р.

Год. 2-га по пол.: УСК, Новаки — Крилаті (СУМА), Yonkers
Год. 3-тя по пол.: УСК, Учні — Крилаті, Учні

ПЛАСТ — ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

ОКРУЖНА ТАБОРОВА КОМІСІЯ

„БОБРІВКА"

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО СЛІДУЮЧІ ТАБОРИ ВІДБУДУТЬСЯ

на БОБРІВЦІ від 12-го липня — 2-го серпня 1969 р.

Табір для Уладу Пл. Юначок

Табір для Уладу Пл. Новачок

Табір для Уладу Пл. Юнаків

ЗГОЛОШЕННЯ — з адміністраційною оплатою $5.00 просимо пересилати до 30-го **ТРАВНЯ** на адресу:

BORYS KRUPA, 166 Amherst Street, HARTFORD, Conn.

Tel.: (203) 246-2287

ГОЛОВНА УПРАВА АСОЦІЯЦІЇ УКРАЇНЦІВ в АМЕРИЦІ при співпраці ВІДДІЛУ АСОЦІЯЦІЇ в НЮ ЙОРКУ

улаштовує серію доповідей з метою з'ясування громадсько-політичних позицій Асоціяції.

Перша доповідь

„Асоціяція УА й українська громада в Америці"

відбудеться в суботу, 19-го квітня 1969 р. о год. 7-ій в домівці Асоціяції, 141 Ст. Маркс Плейс. Доповідають: проф. І. Паливода й інж. Д. Кузик.

•

Дальша доповідь — д-р Роман Барановський виголосить доповідь

„Асоціяція УА і зовнішньо-політична діяльність"

в неділю, 4-го травня, о год. 7-ій веч.

•

Третя доповідь

„Асоціяція й українська визвольна справа"

Доповідач — д-р Р. Борковський. Час доповіді: неділя, 11-го травня, год. 7-ма.

Доповіді друга і третя відбудуться також у домівці Асоціяції.

До участи просимо заінтересоване Громадянство. Вступ за добровільними датками.

КООРДИНАЦІЙНИЙ ЦЕНТР ШКІЛЬНИХ РАД

Шкільна Рада УПЦ — Шкільна Рада УККА

Педагогічний Інститут НТШ

повідомляють, що

в суботу, 19-го квітня 1969 р.

в год. 3-ій по пол.

в залі НТШ, 302 Вест 13-та вул., Ню Йорк

— відбудеться —

ПЕДАГОГІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

З ПРОГРАМОЮ:

„НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ШКОЛАХ УКРАЇНОЗНАВСТВА"

В дискусійній лаві Конференції візьмуть участь

ВШ.: проф. д-р С. КАРПІНСЬКА, проф. д-р К. КИСІЛЕВСЬКИЙ, проф. д-р П. КОВАЛІВ, проф. д-р В. ЛЕВ, проф. В. ЧАПЛЕНКО.

Запрошуємо наше ВШ. Учительство і Студенство до численної участи у конференції.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

ВШ. С. М-к, Вашингтон: Дякуємо за листа і завваги. Ви не одинокий, що бажає адреси одного з дописувачів, але „Свобода", в найкращому інтересі своїх дописувачів і читачів, принципово не подає нікому їх адрес без їхньої виразної згоди. Натомість ми завжди і радо послужимо кожному посередництвом і перешлемо листа адресатові, дописавши на пересланій нам готовій, запечатаній і оплаченій коверті потрібну адресу, якщо самі таку маємо. У Вашому випадку ми її маємо.

ВШ. Николай І-в, Елизабет: Дякуємо за статтю про календар. Можливо, що використаємо її в одному з наших майбутніх альманахів.

ВШ. Г-ко, Дітройт: Відповідаючи Вам стилем пересланої нам копії тексту невиголошеної промови, „рачте" Вас повідомити, що цілого тексту надрукувати не можемо, вже хоч би з уваги на партійнополітичні тенденції, а скорочувати самі не будемо, щоб і нас у таких тенденціях не посуджували.

ВШ. „Бабуня з Філядельфії": Дякуємо за „Сватання". Радо використаємо. А на бажаня спростовуємо: Нехай буде відомо всім грядучим поколінням, що коли Капеля Бандуристів концертувала в Маямі, піяністові Богданові Сперкачеві було тринадцять років, а не шістнадцять, як це написав Улас Самчук у надрукованій в „Свободі" статті „З бандурою по Маямі", і він не є сином ветерана УНР, як у тій же статті написано, бо його батькові Борисові тільки сорок два роки.

НА МИСТЕЦЬКІЙ ВИСТАВЦІ ВПЕРШЕ БУЛИ ПОКАЗАНІ ДВІ НАГОРОДЖЕНІ КАРТИНИ

Філядельфія. — На річній виставці праць Відділу Об'єднання Мистців Українців у Філядельфії, з участю 14 мистців та мистя-гостя з Польщі вперше були для прилюдного огляду показані дві великі картини мистця Петра Андрусіва: „Чортківський пролом" і „Кіннотники". Ці картини були нагороджені на минулорічному конкурсі Об'єднання бувших Вояків Українців у Америці. Абсольвент Краківської Академії Мистецтв Юрій Гура показав цікаві праці, в тому й на українські теми, виконані під час поїздки в Україну: „Собор св. Юра", „Собор св. Софії" та ін. На жаль, виставку відвідали тільки яких 300 осіб.

Загальні збори 494-го Відділу УНСоюзу в Дауфині, Манітоба

Збори Відділу УНС у Дауфині. Сидять (зліва): Д. Шановська, П. Чорнобай — голова, В. Дідюк — головний радний пані М. Бялобжиська, проф. В. Бялобжиський. Стоять (зліва): Д. Шановський, М. Розновський, П. Процюк — секретар М. Васурчак — голова Контрольної Комісії.

З великим числом українського населення, двома в українсько - візантійському стилі збудованими, чудовими церквами — католицькою і православною, та українськими організаціями і установами, розкинулося у західно-північній частині Манітоби гарне місто Дауфин. Це місто неначе центр довколишніх густих українських поселень, зокрема від часу коли в ньому почали влаштовувати щорічні українські фестівалі. Дійсно була це гарна і щаслива думка. У Дауфині і околиці утворилися перші наші оселі вже перед 75-ма роками. І цього року відбудеться тут фестіваль. Він буде завершений торжественним відзначенням, у релігійно-національному апекті, 75-річного ювілею УНС, та відправи тут першої української Служби Божої о. Дмитровим, тодішнім редактором „Свободи" й визначним будівничим УНС. Можна сподіватися, що побудовані тут перша каплиця і хрест Свободи стануть місцем щорічних відвідин і предметом пошани наших піонерів. Побудова відповідного приміщення для музею і зібрання цінних пам'ятkових експонатів, це найближчі пляни і журба комітету фестівалю. До реалізації цих плянів повинна прийти з допомогою ціла українська спільнота Канади, а зокрема КУК. Гарні задуми та повні посвяти і запалу пляни, якими живуть члени комітету фестівалю з усіма мешканцями Дауфину, напевно увінчаються успіхами.

У цьому ж славному українському місті, окрім інших організацій, існував також невеликий Відділ УНС. На жаль, обставини довели до його занепаду. Однак колишні члени Відділу й інші свідомі українці Дауфину рішили відновити його та розбудувати. На 30 березня, ц. р. скликано Загальні Збори, у гостинному домі п-ва Бялобжиських, визначних громадян Дауфину. Зборами проводив п. В. Васурчак. Після виступу головного радного і обласного організатора Василя Дідюка, який говорив про многогранну працю УНС за 75 років, та його завдання в сучасну пору, присутні схвалили відновити діяльність Відділу й розбудувати його. З тією метою обрано нову управу в такому складі: Павло Чорнобай — голова, Петро Процюк — фін. секретар, Марія Бялобжиська — помічник секр. касирка. Контрольну Комісію очолив п. В. Васурчак. У довшій товариській виміні думок обговорено акцію приєднування нових членів. Багато снігу і „добрий" мороз, а притім Великодні свята, не сприяли для негайного розгорнення організаційної праці, управа, а зокрема секретар п. Процюк і пані Бялобжиська з допомогою п. Чорнобая і п. Васарчука дають запоруку, що Відділ у скорому часі розгорне дуже жваву діяльність. Дуже прихильно до цього віднісся парох укр. кат. церкви всеч. о. декан Г. Овчарик, а з ним визначні громадяни Дауфину, радник міста проф. В. Бялобжиський, муніципальний секретар М. Шевчик і інші. Щоб не покидати Дауфину впорожні зі самою подією на майбутнє, короткі відвідини декількох родин збільшили Відділ кількома новими членами.

В. Д.

64-И ВІДДІЛ СУА ЗАПРОШУЄ НА ЦІКАВИЙ ВЕЧІР ПРО АЛЯСКУ

Ню Йорк. — Інженер Денис Стахів розповідатиме про свою мандрівку з дружиною по велетенському стейті ЗСА Алясці, купленій в царської Росії в 1867., ілюструючи розповідь кольоровими прозірками. Вечір, присячений Алясці, де ще збереглись залишки різних культур і де „народжується" погода, влаштовує 64-й Відділ СУА у суботу 19 квітня, о 6:30 вечора, в домівці ч. 31 в Українському Народному Домі при 142 Друга евеню.

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк 149 2 ...

● **З Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють,** що в п'ятницю 18 квітня ц. р. відбудеться там прощальний вечір тенора-бандуриста Володимира Луцева перед його від'їздом назад до Англії. Володимир Луців перевів дуже успішне турне по різних більших осередках скупчення українців в Америці і після концерту в Ню Гейвені в Коннектикат. — Обидва курси до 1-го серпня. Початок о год. 8 веч.

ЧИ ПРИПИНЯЛАСЯ „ХОЛОДНА ВІЙНА"?

(Закінчення зі стор. 2-ій)

совєтські дивізії. Як пише з цього приводу гамбурзька газета „Ді Вельт" з 6 квітня ц. р., на очах усього світу в самому серці Европи гине хоробрий і свободолюбний народ Чехо - Словаччини...

Але, як видається, Захід має єдину думку: боронь Боже не втручатися у справи Чехо - Словаччини, щоб не спричинити „відновлення" холодної війни... Проте, Захід мусів би нарешті усвідомити, що збоку Москви холодна війна ніколи не припинялася. Вона триває і тепер, не зважаючи на деяке злагіднення тону совєтської політики з огляду на загострення конфлікту з Китаєм, як то бувало завжди, коли Москва, опинившись у скрутному становищі, потребувала „передишки".

І тому Заходові немає його ані „відновляти", ані тим більше розпочинати холодну війну. Йому треба тільки вишукати засоби, щоб проти неї ефективно боронитися.

ТАРЗАН, Ч. 61 65. Живі перешкоди.

Можливо, Тарзане, що злющі вчені не виявлять моєї втечі ще за яких 10 днів — тоді їхні агенти будуть гнатися за мною по всьому світу!

Це, професоре, буде нашою проблемою, коли доїдемо до цивілізації... Ось тепер маємо іншого ворога — ось дивіться вперед!

Тарзане, крокодилі! Чи зможемо перебратись почерез них? На дратві?!